

Gek van liefde

Bella Andre bij Boekerij

Sullivan-serie

Op het eerste gezicht

Vanaf nu, altijd

Verliefd en verloren

Betoverd door jou

Als je van mij was

De ware voor jou

Kom in mijn armen

Voor altijd in mijn hart

Een gestolen kus

De Seattle Sullivans-serie

Een perfecte nacht & Nooit meer alleen

Jij bent de ware

Sprong in het diepe

Gek van liefde

Onverwacht verlangen

Bella Andre

Gek van liefde

Deel 4 in de *Seattle Sullivans*-serie

ISBN 978-90-225-8530-6

ISBN 978-90-023-1156-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Seattle Sullivans #4: I Love How You Love Me*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: © iStock

Zetwerk: Textcase

© 2015 Bella Andre

© 2019 Nederlandstalige uitgave Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Grace Adrian moest Dylan Sullivan te pakken zien te krijgen. Dus toen de oppas voor haar tien maanden oude zoontje op het allerlaatste moment afbelde, zette ze Mason in zijn autostoeltje op haar achterbank en reed ze samen met hem naar de haven van Seattle.

Een kwartier later parkeerde ze haar auto vlak bij Dylans boot-huis. Mason had tijdens het ritje tevreden op zijn favoriete giraf-feknuffel zitten sabbelen en stak meteen zijn armpjes naar haar uit toen ze het achterportier opendeed.

‘Eerst moet ik je gordeltje losmaken, lieverd.’ Zodra hij los was, sprong Mason zowat in haar armen. Ze deed haar ogen dicht terwijl ze hem opving en tegen zich aan drukte. Het laatste anderhalve jaar was niet gemakkelijk geweest, maar ze zou haar zoon of haar overweldigende liefde voor hem voor geen goud willen missen.

Grace had geheimen genoeg... maar voor Mason kwam ze openlijk uit.

Net toen ze hem op haar heup zette zodat ze haar marineblauwe pakje kon rechtekken, begon hij te jammeren. ‘Wil je je giraffe hebben?’ Ze gaf hem de knuffel maar hij sloeg ernaar. ‘Voordat je hem weer in je mond stopt moeten we hem eerst schoonmaken,’ zei ze zacht terwijl ze de knuffel opraapte en in de auto teruglegde. ‘Maar dat geeft niks, hoor. Hier heb ik je lievelingsspeeltje.’ Meteen begon Mason te rammelen met de bontgekleurde ronde rammelaar die ze hem aangaf.

Grace fatsoeneerde haar kleren zo goed en kwaad als het kon, haalde haar hand door haar lange, donkere haren en hoopte dat ze er zo professioneel mogelijk uit zou zien als ze Dylan te spreken kreeg. Als ze hem tenminste te spreken kreeg vandaag, want in de afgelopen week had hij geen enkele keer gereageerd op de

berichtjes die ze op zijn voicemail had ingesproken. Ze had hem wel een e-mail willen sturen als ze een website of e-mailadres had kunnen vinden, maar hij bleek een van de weinige mensen in de hele wereld te zijn die geen van tweeën had. En dat was best raar, had ze gedacht. Hoe kon hij zijn bedrijf runnen als mensen hem niet konden bereiken?

‘Tijd om die ongrijpbare meneer Sullivan te pakken te krijgen,’ zei ze tegen Mason terwijl ze met hem over het parkeerterrein liep.

Als enig antwoord klemde haar zoon zijn kaken hard op de ram-melaar, maar voor Grace was dat goed genoeg. In de afgelopen tien maanden was ze een kei geworden in eenzijdige gesprekken, en het was verbazingwekkend hoeveel ze te vertellen had als er alleen gereageerd werd met gekir, gegiechel of gejammer.

‘Laten we hopen dat hij aardig en toeschietelijk is.’

Het was gek hoe weinig informatie ze over Dylan had kunnen vinden. Geen interviews, niets om zichzelf aan te prijzen. Wat voor soort man deed niets om zichzelf te promoten? Vooral als het ging om een van de meest gerespecteerde bouwers van houten zeilboten aan de Westkust en een meermaals bekroonde zeilracer, die bovendien ook nog familie was van een paar van de rijkste – en beroemdste – mensen ter wereld, waaronder een filmster, twee popsterren en een CEO met miljarden op zijn bankrekening.

Dat was nog maar een van de vele vragen die ze hem wilde stellen.

Maar al had ze weinig geschreven informatie over hem gevonden op internet, afbeeldingen waren er genoeg. Grace had gezworen dat ze nooit meer zou vallen voor een knap gezicht, maar dat betekende nog niet dat ze blind was. En ze zag maar al te goed dat Dylan een heel aantrekkelijke man was.

Toch zou ze hem een stuk aantrekkelijker hebben gevonden als hij op een van haar voicemails had gereageerd.

Terwijl ze voorzichtig over een plas heenstapte die was overgebleven na de hoosbuien van de vorige avond en de zoete maar ook zilte zeelucht inademde van de verrassend warme en benauwde dag, bedacht ze zich voor de zoveelste keer hoe blij ze was met haar verhuizing naar Seattle. Oké, het regende nogal vaak, maar ze vond het heerlijk dat stof nooit de kans kreeg om neer te dwarren. Bovendien betekende die vele regen dat er vrijwel overal water was. Ze was opgegroeid op een boerderij op een halfuur afstand van Washington D.C. en ze had het altijd heerlijk gevonden om in de rivier en in de beekjes te spelen, maar de enige keer dat ze op de oceaan had gevaren was anderhalf jaar geleden, met haar ex. Ze had genoten van de zeebries en het gevoel van het water dat onder de zeilboot door raasde. Jammer genoeg had het zeiltochtje nog geen kwartier geduurd omdat haar ex groen om de neus werd en de kapitein had toegesnuwd dat hij hen zo snel mogelijk weer aan land moest zetten.

Een meeuw die een paar meter voor hen naar het wateroppervlak dook, bracht haar weer in het hier en nu. Mason liet zijn speeltje vallen terwijl hij enthousiast naar de meeuw wees en ze was het met hem eens: 'Wat spannend!' – al vloog de meeuw verder zonder vis in zijn snavel. Maar toen Mason even later merkte dat hij zijn speeltje kwijt was, betrok zijn gezichtje.

O jee. Het was niet handig om een huilende baby op haar arm te hebben als ze eindelijk voor het eerst oog in oog met Dylan kwam te staan.

Snel bukte Grace om het speeltje op te rapen, zodat de rok van het mantelpakje – nog van voor haar zwangerschap – strak om haar heupen spande. Normaalgesproken zou ze Mason nooit een speeltje teruggeven voordat ze het grondig had gewassen, maar toen hij begon te huilen, schudde ze zo veel mogelijk zand ervan af voordat ze het teruggaf. Ze bedacht zich dat ze zelf genoeg zand en aarde

binnen had gekregen tijdens haar jeugd op de boerderij en zij had nooit ergens last van gehad.

Maar voor Mason maakte het allemaal niks meer uit en met een schreeuw gooide hij de plastic rammelaar op de houten aanlegsteiger.

‘Mason, liefje, niet huilen. Niet huilen, alsjeblieft.’ Ze aaide over zijn bolletje en over zijn natte wangetje. ‘We hoeven hier maar heel eventjes te blijven en dan gaan we terug naar huis voor je middagdutje.’ Maar hoe meer ze hem probeerde te troosten, hoe meer hij in haar armen begon te kronkelen.

‘Alles goed daaro?’

Ze keek op naar de donkerharige man die uit het boothuis kwam en hield letterlijk haar adem in. Dylan Sullivan was in het echt nog een miljoen keer knapper dan online. En op haar computerscherm was hij ook al behoorlijk oogverblindend geweest.

Ze had zich afgevraagd wat voor uniform een botenbouwer zou dragen, maar nu zag ze het met eigen ogen: T-shirt, versleten spijkerbroek en zware werklaarzen. Het donkere haar dat onder zijn baseballpet uitstak was net lang en slordig genoeg om er je handen doorheen te willen halen. Maar ze had zich zo goed leren beheersen als het op knappe mannen aankwam, dat zijn filmsteruitstraling niet voldoende was om haar naar adem te laten snakken.

Het was de bezorgdheid om Mason, die ze in zijn blik kon lezen. Die deed haar de das om.

‘Niks aan de hand, dank je.’

Mason keek haar aan en ook al kon hij nog niet praten, zijn gedachten waren niet moeilijk te raden. *Er is wel wat aan de hand!* Haar zoon liet die stilzwijgende boodschap volgen door een oorverdovende mededeling die met een schrikbarend volume over het wateroppervlak stuiterde.

‘Mason, lieverd, er is echt niks aan de hand,’ zei ze opnieuw,

terwijl ze wiegde, prevelde en zoende om een echte huilbui te voorkomen. Dylan was inmiddels dichterbij gekomen zodat ze nog meer in de war raakte. 'Ik heb hem net nog een fles gegeven voordat ik vertrok, dus honger kan het niet zijn. En,' zei ze terwijl ze Mason een zacht tikje op zijn billen gaf om de toestand van zijn luier te checken, 'hij is droog en schoon.'

'Misschien wil hij zijn speeltje terug?'

Ze had niet gemerkt dat Dylan de plastic rammelaar van de aanlegsteiger had opgeraapt. Toen hij hem aangaf, besepte ze dat ze nog nooit zo'n grote, ruige en onweerstaanbaar knappe man met een babyspeeltje in zijn hand had gezien. Het zorgde voor gefladder van vlinders in haar buik.

Tot haar verbazing hield Mason op met huilen toen hij Dylan aankeek. En opeens wendde haar zoon zich van haar af en strekte hij zijn armpjes uit. Ze dacht dat hij het speeltje wilde pakken, maar toen hij het weer wegsloeg, werd het duidelijk dat hij zijn armpjes naar Dylan uitstak.

Haar hart stond bijna stil. Mason had nog nooit zijn armpjes uitgestoken naar iemand, behalve naar haar. Maar na één blik op deze knappe onbekende wilde hij instinctief door hem vastgehouden worden?

Dat is vast erfelijk.

Wacht. Nee. Dat was te dol. Zij wilde niet door Dylan vastgehouden worden. Ze wilde niet dat die onweerstaanbare botenbouwer haar in zijn armen hield, haar vasthield, haar nooit meer zou loslaten. Ze was gewoon moe en gestrest en uitgeput, omdat ze het allemaal zo lang in haar eentje had moeten redden.

Bovendien hielp het ook niet dat ze vanmorgen online een artikel had gelezen over haar ex, een plaatselijke beroemdheid in Washington D.C., die blijkbaar geen kind kon verwekken bij zijn vrouw. Daarom was het voor Grace des te belangrijker dat Dylan

zou meewerken aan het verhaal dat ze over hem wilde schrijven voor een tijdschrift.

Het was anderhalf jaar geleden dat ze *Sailing Magazine* een artikel had aangeboden over het hart van een zeeman, geïnspireerd op haar eerste en enige zeiltocht. Ze wist toen nog niet dat ze zwanger was en ze was ook nog niet gedumpte. Haar aanbiedingsbrief was zo goed geweest dat de redacteur echt leek te balen toen hij haar vertelde dat haar verhaal niet binnen hun budget paste. En een week geleden was ze totaal verrast toen ze een e-mailtje kreeg van de hoofdredacteur van het tijdschrift. Hij schreef dat hij haar verhaal maar niet uit zijn hoofd kon zetten en dat hij daarom uiteindelijk toch het budget bij elkaar had weten te schrapen. Het geld dat het tijdschrift haar aanbood voor het verhaal plus de belofte dat het een hoofdartikel zou worden was haast te mooi om waar te zijn. Het kon bijna niet op een beter moment komen, als ze bedacht hoe weinig er nog op haar bankrekening stond nu ze in zo'n duur deel van het land woonde. Ze kon niet geloven wat een mazzel ze had – tenminste, tot de redacteur vertelde dat er één voorwaarde was: Dylan Sullivan moest instemmen dat hij het hoofdpersonage zou zijn... en zijn foto moest ook nog op het omslag prijken.

Als hij niet zou instemmen met het interview zou de redacteur zijn handen aftrekken van het verhaal dat niet alleen de huur van de komende maanden moest opbrengen, maar ook haar spaarrekening moest spekken om een goede advocaat te kunnen inhuren als haar ex ooit op het idee kwam om Mason van haar af te pakken.

‘Helpt het misschien als ik hem even op mijn arm neem?’

Dylans zachte stem doorbrak haar gedachtestroom. Ze had haar kind nog nooit aan een onbekende gegeven en tot nu toe was het idee niet eens in haar opgekomen. ‘Misschien dat je zijn hand heel even vast kunt houden, wie weet is dat genoeg om hem tot bedaren te brengen.’

‘Hé, grote jongen.’ Dylan streek Masons handje. ‘Welkom bij mijn boothuis.’

Maar Mason bleef niet alleen huilen, hij boog zich zo ver naar Dylan toe dat hij zich bijna uit Grace’ armen had gewurmd. Als ze zijn gezicht zo eens bekeek en naar zijn gejammer luisterde, wist ze dat het nog geen vijf seconden zou duren voordat de grote uitbarsting volgde. En om die reden hakte Grace de knoop door om haar zoontje meer ellende te besparen: ze legde hem in de armen van de man door wie Mason blijkbaar zo graag vastgehouden wilde worden.

Dylan nam hem aan met het gemak van een man die nooit iets anders deed dan baby’s vasthouden. En die dat nog graag deed ook. Ze rolde van de ene verbazing in de andere toen hij aan haar zoon vroeg: ‘Hoe heet je?’ en Mason ophield met huilen en in zijn eigen speciale taaltje een begroeting brabbelde.

‘Mason,’ antwoordde Grace. ‘Hij heet Mason.’ En haar kleine jochie glimlachte inmiddels. Hij was zo blij dat zijn gezichtje helemaal oplichtte. ‘Dit is voor het eerst dat hij naar iemand anders toe wil.’

Dylan keek haar aan en ze kreeg het gevoel alsof zijn donkerbruine ogen tot in haar ziel konden kijken. Toen haar zoon kirde, richtte hij zijn aandacht weer op hem.

‘Jij weet wel wat je wil, of niet, Mason?’ Net op dat moment griste de baby het baseballpetje van Dylans hoofd en gooide het met een boogje van zich af.

Grace raapte Dylans pet snel op voordat de wind hem in het water waaide. ‘Meestal is Mason best rustig. Volgens mij heeft hij een beetje last van de warmte.’

Of misschien had ze daar zelf last van, want elke keer dat Dylan haar aankeek kreeg ze het gevoel alsof ze van binnen gloeide. En dat was om allerlei redenen idioot. Om te beginnen had ze in de

afgelopen anderhalf jaar totaal geen oog voor mannen gehad. Ten tweede was ze hier vanwege haar werk, niet om persoonlijke redenen. En ten derde was het gewoon bespottelijk om te denken dat ze buiten haar werk om iets met Dylan te maken zou krijgen.

Maar toen ze hem zijn pet wilde aangeven en de smeulende hitte in zijn blik opmerkte, liet ze hem bijna uit haar handen vallen.

‘Ik kan hem nu wel weer overnemen,’ zei ze. Maar toen ze haar armen naar hem uitstak, kroop Mason weg tegen Dylans brede borst.

‘Ik wil hem best nog een tijdje vasthouden als jij dat goed vindt,’ bood Dylan aan.

God, nee, dat vond ze helemaal geen goed idee, om een hele trits redenen. Het ging er niet alleen om dat Mason voor het eerst liever bij een volstrekt onbekende wilde zijn in plaats van bij haar. Het had er eerder mee te maken dat ze zich erbij had neergelegd dat haar zoon nooit zijn vader zou kennen, maar nu ze opeens Mason in de armen van een man zag, trof het haar als een bliksemschicht dat dit hem nooit gegund zou zijn. Tenminste, niet meer dan deze paar minuten met Dylan.

En terwijl ze daar zo oog in oog stond met een onbekende wiens hulp ze zo ontzettend nodig had, eentje die haar zoon zo liefdevol vasthield, wist Grace niet hoe ze moest voorkomen dat haar hart opnieuw in duizend stukken zou breken.

Of hoe ze moest voorkomen dat ze hals over kop verliefd werd op Dylan, precies zoals haar zoon zojuist was overkomen.

2

Twee jaar geleden was Dylan naar Belize gevaren, waar hij plotseling was overvallen door een onverwachte golf die zich over hem en zijn boot heen stortte. Hij had geen tijd gehad om bang te zijn, om na te denken, hij had gewoon gedaan wat hij kon om door te blijven varen in wat later de ‘storm van de eeuw’ werd genoemd. En hij wist meteen dat elke seconde die hij in de afgelopen twintig jaar op een zeilboot had doorgebracht, hem op dit moment had voorbereid.

Toen hij Grace en Mason voor het eerst zag, had hij precies hetzelfde gevoel gehad. Hij was in zijn boothuis aan het werk en genoot van de rust en het zware werk, toen hij opeens gehuil hoorde en daarna het radeloze gefluister van een vrouw die een baby probeerde te kalmeren. Op het moment dat hij naar buiten liep om te kijken of alles wel oké was en de moeder met haar kind in het oog kreeg, werd zijn hele wereld op z'n kop gezet.

Het verlangen naar de vrouw en zijn behoefte om dat jochie te troosten, waren zo snel komen opzetten, dat hij geen moment had nagedacht over zijn gevoelens. Hij had gewoon zijn armen naar de baby uitgestoken, terwijl hij op hetzelfde moment constateerde dat de moeder van het jongetje geen trouwring droeg... en dacht: *Met haar ga ik trouwen.*

Ook al was het onverwacht, toch verraste het hem niet. Hij had altijd geweten dat hij op deze manier verliefd zou worden. Alles of niets. En sneller dan een sloep die met vijftientig knopen over het water vloog. Alle keren dat hij zijn ouders samen had gezien, of zijn neven, nichten, broers en zussen die in de afgelopen jaren de ware liefde hadden gevonden, hadden hem goed voorbereid op dit moment, waarop hij zelf door een bliksemschicht recht in zijn hart getroffen werd.

Dylan had nooit aan zichzelf getwijfeld. Hij had altijd geweten dat hij zeeman zou worden en boten zou gaan bouwen. Er waren wel een paar hobbels in de weg ernaartoe geweest, natuurlijk, maar aan zijn richting of overtuigingen had hij nooit getwijfeld. Dus toen hij op Grace af liep en de vonken er meteen vanaf spatten, moest hij zich beheersen om hun lot niet met een kus te bezegelen.

Maar hij was geen idioot. Hij kon zich heus wel beheersen.

Die kus kwam later wel.

‘In het boothuis heb ik wat koels te drinken. Heb je misschien tijd om binnen te komen en iets te drinken?’

‘Graag,’ zei ze met een lachje dat haar ogen niet helemaal bereikte. Ondanks de overspringende vonken was ze op haar hoede, dat kon hij wel merken. Voor hem, in het bijzonder? Of voor alle mannen? ‘Ik heb wel zin in iets koels.’

Dylan zette haar zontje iets steviger op zijn heup, terwijl hij opzij ging om haar het grote gebouw binnen te laten. Haar ogen werden groter toen ze zijn boothuis van binnen zag. De opzet was in de klassieke ambachtelijke stijl, met een zoldering van drie verdiepingen hoog en grote ramen in alle wanden die het licht binnenlieten. Maar het mooiste aan het gebouw was wel dat de dakramen inschuifbaar waren zodat Dylan in de open lucht kon werken.

‘Je boothuis is prachtig.’

Hij grinnikte om het ontzag in haar stem en haalde een paar flesjes water uit de koelkast van het kleine keukenblok in de hoek. ‘Dank je. Mijn broers en mijn vader hebben geholpen bij het bouwen, maar het ontwerp is van mijn broer Adam.’

Voordat hij haar het water kon aangeven, viel haar blik op de bijna voltooide zeilboot achterin het boothuis en ze liep ernaartoe alsof ze door een magneet werd aangetrokken. ‘Hoe krijg je dat voor elkaar?’ vroeg ze. ‘Hoe kun je iets ontwerpen en bouwen dat zo ongelooflijk is?’

‘Ik heb nooit iets anders gewild. Als kind las ik alles wat ik kon vinden over boten bouwen en toen ik het basisidee had doorgrond, begon ik boten uit elkaar te halen. Ik spaarde mijn zakgeld op om krakkemikkige sloepen te kopen en mijn ouders vonden het goed dat ik ze naar onze achtertuin sleepte. Dan zaagde ik ze doormidden en bestudeerde ik hun romp. Daarna probeerde ik ze zo precies mogelijk na te bouwen.’

‘Ongelooflijk.’ Ze stak haar hand uit om het hout te strelen maar hield zich in.

‘Doe maar. Die dingen zijn erop gebouwd om meer dan veertig knopen op volle zee te doorstaan. Als hij breekt zodra jij je hand erop legt,’ zei hij met een lach die haar kleine jongen ook liet giechelen, ‘krijg ik grote problemen met de koper, als de kustwacht hem uit het water moet halen. Wil jij hem ook aanraken, Mason?’

Tegelijkertijd legden ze alle drie hun handen op het hout, dat warm was van de zon die het bescheen vanuit de helderblauwe lucht boven hen.

‘Ik ben trouwens Dylan Sullivan.’

Ze keek hem aan. ‘Ik ben Grace. Grace Adrian.’

Ze stak hem haar hand toe en toen hij hem beetpakte, hoorde hij dat ze zuchtte. Hij had nog nooit zo’n sexy geluid gehoord. ‘Aange-naam, Grace. Heel aangenaam.’ Maar daarna fronste hij zijn wenkbrauwen. ‘Je naam komt me op een of andere manier bekend voor. Maar als ik je eerder had ontmoet, had ik dat wel onthouden.’

‘We hebben elkaar nooit ontmoet, maar ik heb je wel een paar keer gebeld.’

‘Juist, daar ken ik je naam van. Het spijt me dat ik niet heb teruggebeld. Ik ben niet zo goed met bellen.’

Ze wierp hem een blik toe waarin hij gemakkelijk *Je meent het* kon lezen, maar ze zei: ‘Ik hoop dat we je vanmorgen niet te veel storen. Eigenlijk had ik gehoopt dat je even met me wilt praten.’

Het was de bedoeling dat Mason vandaag thuis zou blijven met een oppas, maar die kwam niet opdagen en nu is het eigenlijk tijd voor zijn slaapje, daarom is hij een beetje chagrijnig.'

'Als dit chagrijnig is, valt het wel mee. En nu je toch hier bent, wat kan ik voor je doen?'

Ze haalde diep adem en rechtte haar schouders alsof ze zich goed wilde aarden voordat ze antwoord gaf. 'Ik ben schrijver en ik zou je heel graag willen interviewen voor een verhaal dat ik schrijf over zeilen en boten bouwen.' Duidelijk bang dat hij zou weigeren, ging ze snel verder. 'Ik weet dat je bijna nooit interviews geeft, maar dit verhaal gaat niet over jouw familie of over geld of prestige. Ik schrijf over het hart van een zeeman, over liefde voor het water, over boten bouwen die dromen laten uitkomen. En voordat je een van je collega's aanraadt met wie ik beter kan praten dan met jou, moet je weten dat de redacteur tegen me heeft gezegd dat ik dit verhaal alleen mag publiceren als het over jou gaat. En... ze willen je ook op de cover hebben.'

'Je hebt gelijk,' zei hij langzaam terwijl zijn pet door Mason van zijn hoofd werd getrokken. Het jochie begon aan de klep te knagen. 'Meestal geef ik geen interviews. Maar voor jou,' zei hij met een geruststellende glimlach, 'wil ik graag een uitzondering maken. Wat is je deadline?'

Ze was enorm opgelucht toen ze hoorde dat hij met haar wilde praten en ook nog op de cover wilde. Maar haar opluchting verdween snel en ze trok een grimas. 'De deadline is nogal krap, ben ik bang. Ik moet het verhaal en de foto's binnen vier weken aanleveren.'

'Ik moet over een uur weg om een boot te verschepen naar een vriend in Portland, maar vrijdagmiddag ben ik weer terug.' Over anderhalve week moest hij ook nog naar Australië voor een grote jachtrace, maar hij was van plan om Grace – en Mason – in de tussentijd een stuk beter te leren kennen. 'Mijn moeder kookt vrijdag

voor de hele familie. Als je met mij naar het familiediner gaat, kunnen we meteen beginnen met het interview.'

Verward keek ze hem aan. 'Wil je dat ik voor ons eerste interview naar het huis van je moeder kom?'

'Jij en Mason,' verduidelijkte hij. 'Want al was hij niet van plan om haar de stuipen op het lijf te jagen door haar te laten merken wat hij van plan was, toch wilde hij er wat vaart in brengen en haar zo snel mogelijk kennis laten maken met zijn familie. Dylan zag gewoon het nut van wachten niet in... niet als hij al zeker van zijn zaak was. 'Als we vroeg genoeg zijn, kan ze op je knulletje passen terwijl je me interviewt. Tenzij,' zei hij om de enige vraag te stellen waar hij antwoord op wilde, 'je man of je vriend op Mason past tijdens het interview.'

'Mason en ik zijn met z'n tweetjes.'

Omdat hij wist dat het niet gemakkelijk is om een baby in je eentje groot te brengen, probeerde hij niet te lachen van blijdschap omdat ze single was.

'Weet je wel zeker dat je moeder zin heeft om op een wildvreemd jongetje te passen? Moet je haar dat niet eerst even vragen?'

'Nee,' zei hij lachend. 'Ik hoef haar echt niet te vragen of ze een paar uurtjes met zo'n geweldig joch wil spelen. Ze doet niets liever. Bovendien kun je op die manier ook nog wat vragen aan mijn familie stellen voor je verhaal.' Meestal hoefde hij niet zo aan te dringen bij vrouwen. Dat was nooit nodig, ze kwamen vanzelf wel. Maar met Grace wilde hij precies weten wanneer hij haar zou terugzien. 'Zal ik jullie vrijdag om vier uur ophalen?'

Grace staaarde hem een paar seconden aan met een ondoorgroen delijke blik. 'Dat is goed,' zei ze uiteindelijk. 'Bedankt dat je wilt meewerken aan dit verhaal. Dat waardeer ik echt.'

Hij had geen behoefte aan haar waardering. Maar haar mond tegen de zijne, daar zou hij blij mee zijn. Omdat hij wist dat hij

vandaag al genoeg van haar had gevraagd, zei hij alleen maar: 'Ik verheug me er al op, Grace.' De klank van haar naam stond hem wel aan, het gevoel dat het hem gaf om die naam uit te spreken. 'Er ligt een kladblok op mijn schrijftafel, achter je. Schrijf je adres en telefoonnummer maar op.'

Ze ging naar de tafel tegen de achterwand en hij genoot van de beweging van haar heupen, terwijl ze ernaartoe liep op haar hoge hakken. Halverwege draaide ze zich om en keek hem aan. 'Hoe vaak heb je interviews voor dit soort verhalen geweigerd?'

Hij haalde zijn schouders op en Mason giechelde even toen hij op en neer hotste in Dylans armen. Terwijl hij met opzet de baby nog een paar keer op en neer liet hotsen, antwoordde hij: 'Tig keer. Waarom vraag je dat?'

Haar blik ging van hem naar haar zoon, nog altijd op haar hoede, maar ook overbluft. 'Ik ben gewoon verbaasd dat je zo snel ja tegen me zegt. Omdat ik die coverstory over jou echt moet schrijven. Dus als je alleen maar een geintje met me wilt uithalen...'

'Ik beloof je dat ik geen geintje met je uithaal. Helemaal niet.' Hij hoopte maar dat ze ooit aan dit gesprek zou terugdenken en zou beseffen, dat hij het op dit moment al serieus meende met haar, en met haar zoon. 'Je had gelijk toen je zei dat de invalshoek van dit verhaal me wel zou aanstaan. Niemand wil het zoveelste verhaal lezen over de snelste manier om een zeil te hijsen. Maar een verhaal over een zeemanshart? Daar draait het uiteindelijk allemaal om, of je nu op zaterdagmiddag een maanvis naar boven haalt of dat je in je jacht van acht miljoen dollar deelneemt aan een wedstrijd om de World Cup.'

'Het spijt me, mijn vraag klonk anders dan ik bedoelde.' Hij kon zien hoe moe ze was nu ze minder behoedzaam was. 'Ik ben echt heel dankbaar dat je een interview wil geven. Alleen moet ik zeker weten dat je het echt zult doen.'

Ze hoefde niets meer te zeggen. Hij begreep onmiddellijk dat ze al eerder belazerd was en dat het haar moeite kostte om mensen te vertrouwen die haar hun woord gaven. Als hij het zomaar moest raden, ging het waarschijnlijk om de kerel die haar zwanger had gemaakt.

‘Ik ben niet zo’n fan van telefoons,’ zei hij tegen haar. ‘En ik interesseer me ook niet zo voor het runnen van een bedrijf. Maar als ik mijn woord geef aan iemand? Mijn ouders hebben me bijgebracht dat ik me aan mijn beloften moet houden. En dat doe ik ook, Grace. Hoe dan ook.’

Even staarde ze hem aan alsof ze niet zeker wist of ze hem wel moest geloven. Toen liep ze door naar de schrijftafel. Nadat ze haar adres en telefoonnummer had opgeschreven en Mason van hem overnam, was ze weer tot zichzelf gekomen.

‘We laten je nu weer met rust. Tot vrijdag.’

Hij kon zich bijna niet beheersen om haar tegen zich aan te trekken voor een kus, zodat hij weer een blos op haar prachtige huid kon zien. Maar net zoals hij wist dat hij een zeilboot niet tegen de wind in kon sturen voordat het hard genoeg waaide om koers te zetten naar zijn ware bestemming, zo wist hij ook dat hij met Grace niet te hard van stapel moest lopen.

Iets vertelde hem dat het veel beter was als ze allebei de komende dagen naar die kus zouden uitkijken.

Donder en bliksem dreunden en flitsten in de hemel buiten Grace' appartement op vrijdagmiddag, terwijl ze wachtte tot Dylan hen zou ophalen. Mason was naar het raam gekropen en klapte opgetogen in zijn handjes zodra de bliksem flakkerde en de donder rommelde.

Grace tilde hem op, zodat hij het onweer nog beter kon zien. Voor haar leek het net iets te veel op de storm die in de afgelopen drie dagen in haar hoofd had geraasd. Dylan had haar behendig overgehaald om hem verdorie in zijn ouderlijk huis te interviewen. En het was helemaal niet zo vreemd dat een beroemdheid de baas speelde over een journalist, maar wat haar echt zorgen baarde, was het feit dat ze na één blik op Dylan naar hem had verlangd zoals ze nooit eerder naar een man had verlangd.

Grote zorgen. Want de enige keer dat ze de grens tussen werk en privé had laten vervagen, was een grote vergissing geweest.

Ze drukte Mason tegen zich aan en probeerde het woord *vergissing* uit te wissen. Ze zou dolgraag duizend vergissingen opnieuw maken, als ze hem maar bij zich mocht hebben. Maar dat ze zich eerst alleen door die eenzame zwangerschap had heengeslagen en daarna de eerste tien maanden van Masons leven met z'n tweetjes, betekende niet dat ze nog zo'n vergissing moest maken met Dylan.

Richard Bentley had Grace anderhalf jaar geleden tijdens een interview mee uit eten gevraagd. Nooit eerder had iemand met zo veel charme en complimentjes oog voor haar gehad. En ook al wist ze dat ze het zakelijk moest houden, hij had zo aangedrongen dat ze geen nee kon zeggen. Vooral niet na haar vaders dood, een half jaar daarvoor. Ze wilde gewoon alles even vergeten.

Haar eerste date met Richard was op een dakterras, net buiten

Washington D.C. Het restaurant was zo chic dat ze zich dood had geschaamd voor haar simpele zwarte jurkje als ze niet in een privé-gedeelte van het restaurant hadden gezeten. Aan het eind van de avond gonsde haar hoofd van de champagne en van de meest romantische date die ze ooit had meegemaakt. Meestal ging ze tijdens een eerste date niet met een man naar bed, maar nu ze erop terugkeek, wist Grace dat ze het gevoel had gehad dat ze Richard dat niet had kunnen weigeren na zo'n sprookjesachtige avond.

Tijdens hun tweede date had hij haar mee uit zeilen genomen en hoewel het minder geslaagd was dan hun diner onder de sterren, had ze de avond niet kunnen afsluiten met alleen maar een kus. Elke date verliep hetzelfde: hij nam haar mee naar een intiem plekje dat overdonderend luxueus was, waarna ze hem uitnodigde om te blijven slapen. Het duurde een tijdje voordat ze zich realiseerde dat er iets niet helemaal klopte – waarom nam hij haar nooit mee naar een plaats waar onbekenden hen samen konden zien? Waarom had hij altijd een smoes waardoor hij in de loop van de week geen tijd voor haar had? Waarom zei hij dat hij hun relatie voorlopig nog geheim wilde houden? En toen was ze over tijd.

Richard was *helemaal* niet blij geweest, toen hij er een paar weken later achter kwam dat ze zwanger was.

Grace was niet zo gek dat ze dacht dat Dylan meer van plan was dan een interview en een huiselijke maaltijd bij zijn ouders thuis. Maar vanaf de dag dat ze die positieve zwangerschapstest onder ogen had moeten zien, had ze niet meer tegen zichzelf kunnen liegen. Dus ook al snapte ze niet goed wat er aan de hand was, de blik in Dylans ogen had ze maar al te goed begrepen. Net als de vlinders in haar buik toen ze dicht bij hem was. En als ze daarbij optelde hoe goed hij met Mason kon opschieten? Dat waren drie goede redenen waarom ze haar hoofd erbij moest houden zodat alles strikt zakelijk bleef. Want hij was veel te charmant...

Toen de deurbel ging dacht ze dat ze zich goed had voorbereid, maar toen ze de deur opendeed en de waarderende blik in zijn ogen zag, werd haar sluimerende sensualiteit wakker, groter en warmer dan ooit. Precies zoals dinsdag in zijn boothuis.

‘Je ziet er prachtig uit, Grace.’

‘Dank je.’ Het was lang geleden dat iemand haar een compliment had gemaakt – of dat ze een compliment had geloofd. ‘Kom binnen, dan pak ik Masons spulletjes.’

Haar zoon stak meteen zijn armpjes uit naar Dylan en hoewel ze alweer een rotgevoel kreeg bij het idee dat iemand anders hem zou vasthouden, probeerde ze Mason deze keer niet tegen te houden.

‘Leuk huis,’ zei Dylan die om zich heen keek in de huiskamer met open keuken. ‘Dat park aan de overkant is vast erg fijn.’

‘Het is een fijne buurt, maar je hebt gelijk, dat park is de reden waarom ik dit appartement heb gekozen.’ Hoewel het eigenlijk te duur voor haar was. ‘Gisteren bleef hij maar wijzen naar de glijbaan waar de oudere kinderen speelden en ben ik er voor het eerst met hem op mijn schoot vanaf gegleden.’

‘Dat vond hij vast fantastisch, of niet soms?’

‘Nou! En na een uur werd het te zwaar om met hem op de arm dat trapje op te klimmen, maar hij wist van geen ophouden.’ Ze woelde door Masons donkere haren. Ze hing de zware luiertas over haar linkerschouder en wilde net het autostoeltje pakken toen Dylan zei: ‘Neem eens een pauze van al dat gewichtheffen en laat mij je zware last eens een paar uur dragen.’

Ze wist niet waarom de tranen haar bijna in de ogen sprongen, maar ze kon niet toelaten dat hij telkens zo’n gevoelige snaar raakte. Tot nu toe was ze overeind gebleven door stoer en vastberaden te blijven. Als ze nu niet oppaste, als ze iemand anders *haar last liet dragen*, al was het maar heel even, hoe moeilijk zou het dan niet worden om hem zelf weer te dragen, helemaal in haar eentje?

Bovendien had Dylan haar zoon al op zijn arm en de rest kon ze prima zelf dragen. Precies zoals ze altijd deed.

‘Het lukt wel,’ zei ze vastberaden, maar na haar lange werkdag achter de laptop waar ze eindeloos de zinnen had herschreven van haar artikel over nieuwe nagellaktrends, deden haar schouders behoorlijk pijn.

Ze keek verbaasd op van de oude Jeep die voor haar stoep was geparkeerd. Door al het onderzoek dat ze had gedaan naar Dylans bedrijf en doordat ze zijn hypermoderne boothuis van binnen had bekeken, wist ze dat hij geld genoeg had. Maar in tegenstelling tot haar ex, die zijn rijkdom op elke manier wilde laten blijken, vond Dylan het kennelijk niet nodig om in een rood sportautootje of een enorme Hummer rond te rijden.

Ze gespte Masons autostoeltje vast op de achterbank, zette hem vast met de gordeltjes en gaf hem een speeltje om hem zoet te houden tijdens de rit.

‘Mijn moeder verheugt zich erop dat Mason en jij komen eten.’

Grace was al nerveus geweest over dat etentje, maar nu gierden de zenuwen door haar lijf. ‘Hij was vanmiddag een beetje onrustig. Hopelijk krijgt hij het niet op zijn heupen bij je moeder thuis.’

‘Dat komt vast helemaal goed. Bovendien heeft mijn moeder vijf kinderen grootgebracht, dus een beetje drukte doet haar niet zoveel.’

Zolang Mason met zijn speeltje op de rand van zijn stoeltje sloeg, zou Grace haar hormonen in bedwang moeten kunnen houden. Maar ondanks het lawaai besefte ze toch hoe dicht haar dij bij Dylans hand op de versnellingspook was en hoe lekker hij rook – een bedwelmende mengeling van de zee en vers geschaafd hout.

‘Ik zou graag wat meer over je familie willen weten.’ Ze had Dylan beloofd dat ze zich in haar verhaal niet op zijn familie zou richten, maar zoals hij dinsdag zelf ook al had gezegd, moest ze

toch een beetje achtergrondinformatie hebben om te begrijpen hoe Dylan was geworden wie hij was. 'Ik heb bij mijn voorbereiding wel een idee gekregen wat je familieleden voor werk doen.'

Zijn oudste broer Ian was niet alleen miljardair en oprichter van Sullivan Investments, hij had zich ook onlangs verloofd met Tatiana Landon, een beeldschone en getalenteerde filmster. Dylans een na oudste broer Adam stond bekend om zijn renovatie van historische huizen in het noordwesten van het land. Zijn middelste broer Rafe was privédetective en was verloofd met een vrouw die chocolatier was. De laatste van het stel was zijn zus Mia die eigenaar was van Sullivan Makelaars en verloofd met rockster Ford Vincent.

'Maar ik vroeg me af...' Bij een rood stoplicht keek hij haar glimlachend aan en onmiddellijk was haar vraag uit haar hoofd verdwenen en wilde ze nog maar één ding weten. 'Hoe is het om zo veel beroemde mensen in je familie te hebben?' Ze sloeg haar hand voor haar mond en schudde haar hoofd alsof ze de woorden op die manier kon uitwissen. 'Sorry, dat gaat veel te ver. Ik had willen vragen of zij ook van zeilen houden.'

'Dat gaat helemaal niet te ver,' zei hij grijnzend. Het licht sprong op groen en hij trok op. 'En ja, ze zeilen ook allemaal. Dus kan ik ze meestal ook meenemen het water op, als ze een toontje lager moeten zingen. Want er werkt niets zo goed als de oceaan om je eraan te herinneren dat je ook maar een mens bent.' Hij lachte haar opnieuw toe. 'Maar meestal vergeet ik dat ze beroemd zijn tot ik melk koop bij de supermarkt en hun gezichten op de cover van een tijdschrift zie. En het is alleen irritant als er iets over hen wordt geschreven wat niet waar is. En dat gebeurt jammer genoeg maar al te vaak.'

'Dat is vast moeilijk.'

'Het is geen van allen om de beroemdheid te doen, maar ze hebben zich erbij neergelegd dat dat hoort bij de droom die ze najagen.'